

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/250/2015
Identifikačné číslo spisu: 3014200704
Dátum vydania rozhodnutia: 24.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3014200704.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: Združenie podnikateľov Považská Bystrica, o.z., so sídlom Tatranská 295, Považská Bystrica, IČO: 42 026 491, zastúpeného JUDr. Máriou Bustinovou, advokátkou so sídlom Šrobárova 186/9, Trenčianske Teplice, proti žalovanému: Primátor Mesta Považská Bystrica, so sídlom Centrum 2/3, Považská Bystrica, zastúpenému doc. JUDr. Ľubomírom Fogašom, CSc., advokátom so sídlom Kýčerského 5, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Odd.OP/3937/2014/18226/AO2-5 zo dňa 07. júla 2014, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/201/2014-40 zo dňa 16. septembra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/201/2014-40 zo dňa 16. septembra 2015 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 148,22 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia k rukám jeho právnej zástupkyne JUDr. Márie Bustinovej, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozsudkom z 16. septembra 2015, č. k. 13S/201/2014-40 Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného Odd.OP/3937/2014/18226/AO2-5 zo dňa 07. júla 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 284,08 € a iných trov konania (súdny poplatok) vo výške 70 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu zo dňa 23. júna 2014 a potvrdil rozhodnutie mesta Považská Bystrica č. Odd.OP/3937/2014/16442/AO2-5 zo dňa 10. júna 2014,

ktorým tento vyslovil, že informácie požadované v žiadosti zo dňa 19. mája 2014 sprístupňuje iba sčasti. Sprístupnené neboli informácie:

- informácie o štruktúre položky Umývanie autobusov v časti Iné kalkulačného vzorca za roky 2012 a 2011, a to v tom znení, z ktorého bude zrejmé, aké položky boli v predmetných rokoch zahrnuté do tejto položky Umývanie autobusov od povinnej osoby mesta Považská Bystrica,

- dokladu od povinnej osoby Mesta Považská Bystrica, kde Mesto Považská Bystrica akceptuje, že do návrhu položky Umývanie autobusov v časti Iné kalkulačného vzorca pre výpočet náhrady predpokladanej straty sú zahrnuté služby, ktoré zjavne patria do iných položiek kalkulačného vzorca.

Krajský súd konštatoval, že žalovaný sa neriadil dôsledne zákonnými ustanoveniami na prejednávaniu vec sa vzťahujúcimi, keď tieto interpretoval nesprávnym spôsobom, v dôsledku čoho vydal rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukazujúc na ustanovenia § 2 ods. 3, § 3 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 1, § 11 ods. 1, 2 a § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), konštatoval, že mesto je povinné sprístupňovať informácie o nakladaní s jeho majetkom.

Ďalej vyslovil, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáha sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, ktorý záver súdu prvého stupňa vychádzal zo skutočnosti, že tieto informácie sa týkajú spoločnosti MDS, a.s., ktorej zakladateľom je mesto Považská Bystrica, a v ktorej má mesto Považská Bystrica majetkovú účasť. Zdôraznil, že skutočnosť, že mesto Považská Bystrica má v spoločnosti MDS, a.s. majetkovú účasť, postačujúcim spôsobom preukazuje, že spoločnosť MDS, a.s. pri svojej činnosti nakladá s majetkom mesta Považská Bystrica. Preto aj spoločnosť MDS, a.s. podlieha kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra mesta Považská Bystrica v zmysle § 18d ods. 2 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“), podľa ktorého kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra podliehajú i právnické osoby, v ktorých má obec majetkovú účasť, a iné osoby, ktoré nakladajú s majetkom obce, alebo ktorým bol majetok obce prenechaný na užívanie, a to v rozsahu dotýkajúcom sa tohto majetku, keď pod kontrolnou činnosťou sa v zmysle § 18d ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. rozumie kontrola zákonnosti, účinnosti, hospodárnosti a efektívnosti pri hospodárení a nakladaní s majetkom a majetkovými právami obce, ako aj s majetkom, ktorý obec užíva podľa osobitných predpisov, kontrola príjmov, výdavkov a finančných operácií obce, kontrola vybavovania sťažností a petícií, kontrola dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov vrátane nariadení obce, kontrola plnenia uznesení obecného zastupiteľstva, kontrola dodržiavania interných predpisov obce a kontrola plnenia ďalších úloh ustanovených osobitnými predpismi. Ďalej konštatoval, že v prípade spoločnosti, v ktorej má mesto majetkovú účasť, takáto spoločnosť hospodári - nakladá vždy aspoň čiastočne s majetkom mesta.

Mal za to, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáha, malo mesto Považská Bystrica vo svojej dispozícii, ktorý záver súdu prvého stupňa vychádza z názoru, že obec ako povinná osoba disponuje požadovanými informáciami, okrem iného, aj vtedy, ak požadované informácie má v dispozícii len právnická osoba, v ktorej má obec ako povinná osoba majetkovú účasť. Takáto spoločnosť podlieha kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra obce, niet teda pochyb, že obec musí mať a aj má možnosť disponovať s dokladmi týkajúcimi sa nakladania s majetkom obce. V prejednávanej veci žalobcom požadovanými informáciami disponovala spoločnosť MDS, a.s., pričom v tejto spoločnosti má mesto Považská Bystrica majetkovú účasť, preto súd prvého stupňa konštatoval, že mesto Považská Bystrica disponovalo s informáciami, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáhal. Taktiež nepokladal za dôvodnú ani námietku žalovaného, že v čase, kedy sa žalobca domáhal sprístupnenia dokladu (doklad uvedený pod druhou odrážkou v úvode odôvodnenia), žalovaný s týmto dokladom nedisponoval, nakoľko tento doklad neexistoval. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný s požadovanou informáciou disponoval a len skutočnosť, že uvedená informácia nebola zachytená v písomnej podobe v žiadnom dokumente, nemôže mať za následok zbavenia sa povinnosti žalovaného ako povinnej osoby, uvedenú informáciu sprístupniť žalobcovi ako žiadateľovi.

Za rovnako neopodstatnenú považoval súd prvého stupňa aj námietku žalovaného, že nie je v spore pasívne legitimovaný. Výslovil, že podľa ustálenej súdnej praxe žalovaným je správny orgán, a to aj v prípade, keď rozhodnutie vydané v druhom stupni správneho konania, v danom prípade žalobou napadnuté rozhodnutie, vydala osoba, ktorá stojí na jeho čele (primátor mesta), keďže právnu subjektivitu v ponímaní rozhodovania v oblasti verejnej správy má mesto Považská Bystrica a nie primátor. V tejto súvislosti krajský súd pre úplnosť dodal, že § 250 ods. 4 OSP explicitne určuje žalovaného a preto jeho správne označenie nie je podstatnou náležitosťou žaloby, inak povedané, vychádzajúc zo zásady „iura novit curia“ ani prípadné nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu nemá za následok negatívne rozhodnutie súdu, či už v podobe zastavenia konania pre nesplnenie procesných podmienok alebo zamietnutia žaloby, nakoľko s kým má konajúci súd konať, má sám správne rozpoznať. Nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu by krajský súd bol povinný napraviť z úradnej povinnosti, o ktorý prípad sa však v prejednávanej veci nejedná, nakoľko žalobca správne ako žalovaného označil mesto Považská Bystrica (pozri aj rozsudok NS SR sp. zn. 6SŽi/5/2012 zo dňa 24. apríla 2013).

Nestotožnil sa teda s názorom žalovaného, ktorý nesprístupnil žalobcovi ním požadované informácie s odôvodnením, že týmito nedisponuje a že nejde o informácie týkajúce sa nakladania s majetkom obce. Práve naopak súd prvého stupňa mal za to, že žalobcom požadované informácie sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, a že žalovaný s týmito informáciami disponoval.

O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celkovej výške 354,08 €, ktorá pozostávala z náhrady za zaplatený súdny poplatok vo výške 70 € (iné trovy konania), ako aj trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby po 134 € (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie správnej žaloby) a režijného paušálu 2 x 8,04 €. Zároveň uviedol, že právny zástupca žalobcu si uplatnil i zvýšenie trov právneho zastúpenia o 20% DPH v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), avšak súdu prvého stupňa nedoložil, že ako advokát samostatne vykonávajúci advokáciu, je platiteľom DPH, keď súdu doložil osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla pre daňový subjekt JUDr. Mária Bustinová - IURA REAL.

Proti tomuto rozsudku podali prostredníctvom právnych zástupcov v zákonnej lehote odvolanie žalobca aj žalovaný.

Žalobca podaným odvolaním napadol výrok o trovách konania. Žiadal, aby odvolací súd zmenil v časti trov konania napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 13S/201/2014-40 zo dňa 16. septembra 2015 tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 € a iné trovy konania (súdny poplatok) vo výške 70 €. Namietal nesprávnosť rozhodnutia o náhrade trov konania. Zdôraznil, že právny zástupca žalobcu je platcom DPH, z ktorého dôvodu si v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. uplatnil aj zvýšenie trov právneho zastúpenia o 20 % DPH, ktoré mu však súd prvého stupňa nepriznal. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý vyslovil, že nemá za preukázané, že právny zástupca žalobcu je platcom DPH, keď tento súdu doložil osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla pre daňový subjekt JUDr. Mária Bustinová - IURA REAL. Zdôraznil, že JUDr. Mária Bustinová je platcom DPH ako fyzická osoba - a to samostatne zárobkovo činná osoba, čo súdu aj preukázala platnými dokladmi, preto všetky jej príjmy podliehajú DPH a je povinná z nich odvieť DPH štátu. Ďalej dal do pozornosti, že jej daňové identifikačné číslo pridelené daňovým úradom, začína číslom 1, čo je číslo pre fyzické osoby, pričom u právnických osôb je počiatočným číslom 2. Mal za to, že nie je podstatné označenie na osvedčení o registrácii, pretože DPH podliehajú všetky jej príjmy bez ohľadu na to, či ide o príjem zo živnosti alebo príjem z advokátskej činnosti vykonávaný na základe licencie udelennej SAK, alebo prípadne príjem z nájmu hnutelných alebo nehnuteľných vecí. Dodal, že na základe rozhodnutia o náhrade trov konania vo výške 284,04 € (priznanej bez DPH) je povinná z takto priznanej sumy odvieť 47,34 € ako DPH štátu.

Žalovaný podal odvolanie v plnom rozsahu a navrhol, aby odvolací súd z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP zmenil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/201/2014-40 zo dňa 16. septembra 2015 tak, že žalobu zamietne. Alternatívne sa domáhal, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadal uložiť žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 518,76 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, nakoľko v danom prípade nejde o informácie o nakladaní s majetkom mesta, pričom žalovaný s týmito informáciami ani nedisponoval. Uviedol, že žalovaný v zmysle zákona o slobode informácií sprístupnil žalobcovi všetky informácie, o ktoré ho žalobca požiadal, a ktoré mal žalovaný reálne k dispozícii. Dodal, že ostatné podklady žalovaný nemal a ani nemá právny dôvod mať k dispozícii, prípadne neexistuje vyžiadany doklad, a preto ich žalobcovi nemohol sprístupniť.

Mal za to, že spoločnosť MDS, a.s. je súkromnou obchodnou spoločnosťou, ktorá hospodári iba so svojím majetkom, pričom nenakladá s majetkom mesta, a to ani na základe vlastníctva menšinového majetkového podielu mestom Považská Bystrica v nej. S ohľadom na uvedené namietal, že spoločnosť MDS, a.s. nemá povinnosť poskytovať informácie o svojom hospodárení, o svojej činnosti, ani zmluvných vzťahoch s tretími subjektmi, pretože nehospodári s verejnými prostriedkami, ani nenakladá s majetkom obce. Ďalej uviedol, že mesto Považská Bystrica ako menšinový akcionár spoločnosti MDS, a.s. v zásade preto ani nemôže od nej takéto informácie vyžadovať. Podľa žalovaného vysoký počet podaných žiadostí o sprístupnenie informácií zo strany žalobcu naznačuje, že zrejme ide o informačný filibustering. Doplnil, že mesto Považská Bystrica je len minoritným akcionárom spoločnosti MDS, a.s., ktoré nemá neobmedzený prístup k jej obchodným dokumentom. Svoje akcionárske práva totiž môže vykonávať len na valnom zhromaždení spoločnosti, kde sa žalobcom vyžiadanych informácií nemožno dovoľávať a kontrolu správnosti poskytnutých údajov môže vykonávať len ad hoc podľa zmluvy a príslušného zákona č. 369/1990 Zb. Zároveň uviedol, že z platnej právnej úpravy ani zmluvy s MDS, a.s. nevyplýva povinnosť žalovaného disponovať dokladmi, ktoré požaduje žalobca sprístupniť. Taktiež tvrdil, že žalovaný nemá ani právo a ani povinnosť disponovať zmluvami dopravcu s tretími osobami, hoci má právo povereným zamestnancom mesta Považská Bystrica (hlavným kontrolórom) kontrolovať správnosť vykazovaných údajov a nahliadať do účtovných záznamov, avšak len v súvislosti s predmetom zmluvy s MDS, a.s. Následne dodal, že tieto kontroly pritom mesto Považská Bystrica v zmysle platných právnych predpisov aj dôsledne vykonáva. Rovnako tak dal do pozornosti, že iba pri kontrole má mesto Považská Bystrica prístup a možnosť nahliadnuť do dokladov dopravcu spoločnosti MDS, a.s., inak k nim dispozičný prístup nemá. Preto namietal, že rozhodnutím súdu prvého stupňa je žalovaný nútený sprístupniť informácie, ktoré nemá k dispozícii.

Zároveň namietal, že žalovaný nie je v prejednávanej veci pasívne vecne legitimovaný. Tvrdil, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe žaloby zákon priznáva spôsobilosť byť účastníkom konania (procesnú subjektivitu) správneho orgánu, ktorý rozhodol v poslednom stupni, a to i za predpokladu, že by tento nemal hmotnoprávnu subjektivitu. V danom prípade mal za to, že týmto orgánom bol práve primátor mesta Považská Bystrica, teda ako účastník na strane žalovaného mal byť označený správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni. Doplnil, že hoci pasívna vecná legitimácia zrejme svedčí primátorovi mesta Považská Bystrica, jeho označenie ako konkrétnej fyzickej osoby, identifikovanej menom a priezviskom nemá oporu v zákone.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd podanému odvolaniu nevyhovel a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 177,86 €. Zdôraznil, že skutočnosť, že advokát je platiteľom DPH je potrebné náležite preukázať, nakoľko nie každý advokát musí byť platiteľom DPH. V konaní bolo žalobcom predložené osvedčenie o daňovej registrácii subjektu - JUDr. Mária Bustinová - IURA REAL, ktoré však nemá podľa žalovaného pri prisudzovaní náhrady trov právneho zastúpenia advokátovi právnu relevanciu. Ide totiž o úplne iný právny subjekt, ktorý však právne služby v danom prípade neposkytol a ani nemohol. Tvrdil, že nepriznaním zvýšenia odmeny a náhrady o príslušnú DPH preto krajský súd nepochybil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP)

preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. augusta 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám upravuje zákon o slobode informácií.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o slobode informácií povinná osoba podľa § 2 ods. 3 sprístupní iba informácie o hospodárení s verejnými prostriedkami, nakladaní s majetkom štátu majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom obce, o životnom prostredí, o úlohách alebo odborných službách, týkajúcich sa životného prostredia a o obsahu, plnení a činnostiach vykonávaných na základe uzatvorenej zmluvy.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak jej bola odovzdaná osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá a ktorá na výzvu povinnej osoby písomne oznámila, že so sprístupnením informácie nesúhlasí. Ak na výzvu povinnej osoby neodpovie osoba oprávnená udeliť súhlas na sprístupnenie informácie do siedmich dní, predpokladá sa, že so sprístupnením informácie súhlasí. Na tieto následky musí byť osoba vo výzve upozornená.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o slobode informácií ustanovenie písmena a/ sa nepoužije, ak ide o informácie, ktoré sa získali za verejné prostriedky, alebo sa týkajú používania verejných prostriedkov, nakladania s majetkom štátu, majetkom obce, majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom právnických osôb zriadených zákonom, na základe zákona alebo nakladania s finančnými prostriedkami Európskej únie.

Podľa § 12 zákona o slobode informácií všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

Podľa § 18 ods. 2 veta prvá zákona o slobode informácií ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie.

Ústava Slovenskej republiky zaručuje právo na informácie každému ako základné právo. Realizácia tohto základného práva na informácie súvisí s povinnosťou orgánov verejnej moci poskytovať informácie. Podmienky, postup a rozsah sprístupňovania informácií orgánmi verejnej moci upravuje zákon o slobode informácií. Podmienky obmedzenia prístupu k informáciám sú stanovené v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a v § 8 až § 13 zákona o slobode informácií. Ako vyplýva z citovaných ustanovení Ústavy Slovenskej republiky a § 2 a 3 zákona o slobode informácií, zmyslom poskytovania informácií je zabezpečenie transparentného výkonu verejnej správy prostredníctvom jej verejnej kontroly. Povinnými osobami sú subjekty verejného práva, ale aj súkromnoprávne subjekty, ak sa informácia týka verejného záujmu (ktorý je definovaný v kategóriách životného prostredia a hospodárenia s verejnými financiami).

Predmetom tohto súdneho konania je rozhodnutie žalovaného, ktorým informácie požadované v žiadosti zo dňa 19. mája 2014 sprístupnil iba sčasti. Sprístupnené neboli informácie:

- informácie o štruktúre položky Umývanie autobusov v časti Iné kalkulačného vzorca za roky 2012 a 2011, a to v tom znení, z ktorého bude zrejmé, aké položky boli v predmetných rokoch zahrnuté do tejto položky Umývanie autobusov od povinnej osoby Mesta Považská Bystrica,

- dokladu od povinnej osoby Mesta Považská Bystrica, kde Mesto Považská Bystrica akceptuje, že do návrhu položky Umývanie autobusov v časti Iné kalkulačného vzorca pre výpočet náhrady predpokladanej straty sú zahrnuté služby, ktoré zjavne patria do iných položiek kalkulačného vzorca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so závermi krajského súdu vo veci konštatuje, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáha sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, nakoľko tieto sa týkajú spoločnosti MDS, a.s., založenej mestom Považská Bystrica, v ktorej má mesto Považská Bystrica majetkovú účasť. Krajský súd vychádzal z tvrdení žalobcu, že MDS, a.s. je právnická osoba založená žalovaným, ktorý je zároveň jej akcionárom a žalovaný nad jej činnosťou vykonáva v zmysle § 18d ods. 2 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb. kontrolu. Tieto skutočnosti žalovaný v odvolaní nenamietal.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že obec v praxi volí rôzne formy hospodárenia a nakladania so svojím majetkom, môže s ním nakladať a hospodáriť samostatne ako právnická osoba alebo spoločne s inou právnickou osobou, napr. s inou obcou. Rovnako tak ho môže zveriť do správy rozpočtovej organizácii alebo príspevkovej organizácii, ktorú zriadila podľa zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, taktiež s ním môže podnikáť, zakladať iné právnické osoby alebo uzavrieť zmluvu o výkone správy s obchodnou spoločnosťou alebo s inou právnickou osobou. Každá z týchto uvedených foriem nakladania s majetkom obce sa uplatňuje na základe osobitých predpisov, na ktoré odkazuje jednak zákon č. 369/1990 Zb., jednak zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej len „zákon č. 138/1991 Zb.“). Podľa § 6 ods. 5 zákona č. 138/1991 Zb. obec môže svoj majetok vložiť ako vklad do základného imania obchodnej spoločnosti (§ 58 Obchodného zákonníka) alebo môže zo svojho majetku založiť právnickú osobu (zákon č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby). S ohľadom na uvedené má odvolací súd za správny záver súdu prvého stupňa, ktorý poukázal na § 11 ods. 2 zákona o slobode informácií, ktorý povinnej osobe ukladá poskytnúť žiadateľovi informácie týkajúce sa nakladania s majetkom mesta. V prejednávanej veci je preto relevantná skutočnosť, že mesto Považská Bystrica má majetkovú účasť v spoločnosti MDS, a.s., teda táto pri svojej činnosti nakladá s majetkom mesta Považská Bystrica.

Odvolací súd sa však so závermi súdu prvého stupňa nestotožnil v tom smere, že obec ako povinná

osoba disponuje požadovanými informáciami. S ohľadom na skutočnosť, že požadované informácie má v dispozícii spoločnosť MDS, a.s., je práve táto povinnou osobou v zmysle § 2 ods. 2 zákona o slobode informácií, ktorá je na základe podanej žiadosti povinná predmetné informácie žiadateľovi sprístupniť. V danom prípade je preto namieste postup v zmysle § 15 zákona o slobode informácií.

Za dôvodnú pokladal odvolaciu námietku žalobcu, že krajský súd v predmetnej veci mal konať so správnym orgánom, ktorý rozhodol v poslednom stupni, a to i za predpokladu, že by tento nemal hmotnoprávnu subjektivitu, pričom v prejednávanej veci bol týmto primátor Mesta Považská Bystrica. Zároveň však dodáva, že postup krajského súdu, ktorý ako žalovaného v prejednávanej veci označil mesto Považská Bystrica nemá vplyv na vecnú správnosť jeho rozhodnutia, nakoľko nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu nebráni odvolaciemu súdu, aby konal so správne identifikovaným žalovaným, pokiaľ táto skutočnosť vyplýva zo samotnej žaloby.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu, ktorým napadol výrok o trovách konania, odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, ktorý žalobcovi nepriznal uplatnenú DPH, ktorú skutočnosť odôvodnil tým, že advokát žalobcu súdu doložil osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla pre daňový subjekt JUDr. Mária Bustinová - IURA REAL. Odvolací súd je nútený prisvedčiť tomuto záveru súdu prvého stupňa, nakoľko zo spisového materiálu správnosť tvrdení žalobcu, zachytených v podanom odvolaní, nevyplýva. Je potrebné zdôrazniť najmä skutočnosť, že hoci právny zástupca žalobcu ako advokát je osobou znalou práva, napriek uvedenému spolu s podaným odvolaním súdu nebol nepredložený doklad preukazujúci, že právny zástupca žalobcu je platcom DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní napádajúcim výrok rozsudku krajského súdu o trovách konania za neopodstatnené. Zároveň vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu a právnych záverov uvedených vyššie odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalovaného za relevantné, preto z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovел a napadnutý rozsudok Krajského súdu Trenčína č. k. 13S/201/2014-40 zo dňa 16. septembra 2015 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, t.j. 148,22 € (1 úkon právnej pomoci po 139,83 € + 1 x 8,39 € režijný paušál). Ani pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania súd žalobcovi nepriznal uplatnenú DPH vo výške 29,64 €, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že právny zástupca žalobcu je platcom DPH.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.

mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.